

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

IV. évfolyam, 11. szám, 2010. november

Szépirodalom

Fantasy

Horror

Történelem

Zenetrovat

Könyvajánló

Ehavi számunk alkotói:

**Bódai-Soós Judit, Csellengő Emlék, Clair de Lune, Kétvirág,
Isaac Hayes, Gedó Márton, Zspider, SiPI,
Maggoth, Ha'lathin, Kapitány, Craz, Homoergaster**

Tartalom

TÖRTÉNELEM

1983., világvége... majdnem /Homoergaster/ ....3.

VERSEK

Hóesés /SiPi/ .....5.

Ábrándozás /SiPi/ .....5.

Őszi zápor /Maggoth/ .....8.

Régi idők fátyla /Csellengő Emlék/ .....8.

Az ötödik /Bódai-Soós Judit/ .....13.

Végzetem /Gedő Márton/ .....13.

Fekete szemek /Clair de Lune/ .....13.

30 /Kétvirág/ .....13.

Én vagyok arra itt /Craz/ .....13.

FANTASY

Az istenek harcosa /Isaac Hayes/ .....6.

Mágia Magasztos Művészete

3., befejező rész /Ha'lathin/ .....9.

HORROR

Sötét mosoly /Zspider/ .....14.

ZENEROVAT

SDI /Homoergaster/ .....15.

KÖNYVAJÁNLÓ

Command & Conquer:

Tiberium Wars /Kapitány/ .....16.

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
IV. évfolyam. 11. szám, 2010. november**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: Kiss Márton Gyula: ború
<http://www.artofkimagu.com/>

Felelős és tördelőszerkesztő:
Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak: Nagy Tamás,
Szabó Sándor, Bognár Attila (WhiteRaven)

Támogatónk: Szabó Dénes és családja

E-mail: lidercfeny@sentesinfo.hu

Internet: www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Következő számunkban

December 5-én lesz a 65 éves évfordulója a Flight 19 repülőraj titokzatos eltűnésének, a Bermudák térségében. Vagyis a fő témánk a Bermuda háromszög, így szívesen fogadunk ilyen irányú novellákat, verseket is.

Hírek röviden

Talentum Kulturális Esték Rendezvénysorozat

2. - 3. előadás

GRAFIKA ÉS STEAMPUNK - 2010. december 4., 13.30 - 18.00

Helyszín: Vízöntő Pinceklub, Budapest Váci út 50.

Program:

13.30 - 15.00 Budapest a művész szemüvegén keresztül

Vendégek: **Betlehem Bálint** grafikus,

Papp Norbert festőművész

Kiállítás a művészek képeiből

3. előadás - Bemutatkozik a Hungarian Steampunk Community

15.00 Budapest a Viktoriánus korban

Az előadást tartja: **Tóth Emese** - tudományos újságíró, bölcsező.

A szt!mpank blog alapítója.

15.45 Alternatív viktoriánus performansz és divatbemutató

16.00 Öltözködés a nagyvárosban a reformkortól

a századfordulóra

Az előadást tartja: **Naftoli György**, előadóművész,

sztimpank blogger

16.45 Ruhabemutató, humoros és abszurd kommentárokkal

17.15 Gőzpunkok Budapesten

Bemutatkozik a Fantasy

A SF Szakosztály 2010. december 8-án, 18:30 órai kezdettel előadást tart Bemutatkozik a Fantasy alcímen.

A program:

- Kolozsvári Zsófia: Irányzatok a hazai fantasy irodalomban

- Kerekasztal-beszélgetés Kolozsvári Zsófia, Gáspár András, Juhász Viktor, Varga Illés részvételével

Az est házigazdája: Kleinheincz Csilla.

Helyszín: Magyar Írószövetség Budapest, VI. kerület

Bajza u. 18, félemelet

Megjelent az Új Galaxis 17. száma

Az ember börtönben él, a Föld börtönében. Szülőbolygónk, bár bölcsőül szolgált, ám teremtményeit nem engedi el egykönnyen magától. A börtön láthatatlan rácsait a fizika könyörtelen törvényeiből kovácsolta, és a törekeny ember genetikájába kódolta. Ha felnézünk a csillagokra, olyan közelenek tűnnek, olyan egyszerű hinni a szabadságban, hogy bármikor „felpattanhatunk” egy úrjárműre, és kényünk-kedvünk szerint bejárhatjuk a galaxist. Nehéz elfogadni, hogy a tudomány mai állása szerint az ember nem csak a megfelelő üresköz hiánya miatt képtelen erre, de porhüvelyünk sem alkalmas egy ilyen utazásra. Ám ábrándozni szabad. És kötetünk írói segítenek abban, hogy egy álommal gazdagabbak legyünk, és egy kis büszkeséget érezzünk, hogy mi, emberek (még ha csak a képzelet szárnyán is), de képesek vagyunk kitörni szülőbolygónk börtönéből.

Elindult az SFmag.hu

2010. november 21-étől új, magyar nyelvű weboldal várja a spekulatív művészetek iránt érdeklődő olvasókat. Az SFmag.hu melyet a fantasztikum iránt elkötelezett emberek hívtak életre, igyekszik lefedni a spekulatív fikció minél teljesebb palettáját, legyen szó irodalomról, képzőművészetről, science fictionról vagy fantasyról. A weboldal meghatározó részét képezik az egyes művekről írt ajánlók illetve kritikák, ugyanakkor számos tanulmány, eszmefuttatás is helyet kap rajta.

1983., világvége... majdnem

1983-ban pattanásig feszült volt a helyzet a két nagyhatalom, a Szovjetunió és Amerika között. A hidegháború bármikor átcsaphatott forróba...

1983 novemberének elején magas rangú NATO-tisztek érkeztek egy belga óvóhelyre, hogy egy kommunikációs gyakorlat, az Able Archer kezdetét vegye. Az Able Archer egy rutin harcálláspont kommunikációs gyakorlat volt. Ez abból állt, hogy a híradós századok megadott pontokról üzeneteket küldözgettek egymásnak. Meghatározott forgatókönyv alapján üzenetváltások zajlottak Nyugat-Németországban. A gyakorlat arról szólt, hogy diplomáciai bonyodalmak után a szovjet megszállja Nyugat-Európát. A gyakorlat végén a konfliktus atomháborúba torkolt. Nagyon komoly volt, teljesen valósnak tűnt, csak abból látszott, hogy mégsem, amikor a műszak végén hazamentek. A Szovjetunió lehallgatta az Able Archert, tudták, hogy játék. A Szovjetunió régóta készült arra, hogy a Nyugat támad, a keleti tömbben 11 ezer nukleáris robbanófej áll készenlétben. Az SS-20-as rakéták mindegyike 45 hirosimai bombával ért fel. Az Egyesült Államok akkori elnöke, Ronald Reagan egykori filmszínészként hősies alkat volt, de nélkülözte a romantikát, úgy vélte, csak egyenlő erők mellett és erőből lehet tárgyalni. A szovjet mentalitást felidézve – ez itt keleten nem nehéz – teljesen igaza volt. 1983-ra 10 ezer amerikai rakéta irányult a szovjetre, ez évente egy trillió dollárba került! 1983. március 8-án mondta el a hidegháború legprovokatívabb beszédét. Ebben a Szovjetuniót a gonosz birodalmának nevezte... a 45-ös, és 56-os események nyomán ez Magyarhonban nem lett volna nagy újdonság, ha egyáltalán le merik közölni, de a szovjeteket sokkolta. Megsértődtek. Bár állítólag ez is volt a cél. A politikai vezetés azt hitte, Reagan atomtámadásra készül.

1982 novemberében a KGB addigi vezetője, Jurij Andropov lett a főtitkár. Az az Andropov, aki '56

novemberében a magyar forradalom leverésének egyik irányítója volt. Reagan a hírhedt márciusi beszéd után nem sokkal bejelentett egy új stratégiai védelmi tervet, az úgynevezett „csillagháborús tervet”. A Strategic Defense Initiative, magyarul stratégiai védelmi kezdeményezés (SDI) célja földi, de főleg űrbéli elhárító fegyverek alkalmazása atomfegyvereket hordozó ballisztikus rakéták ellen. A terv kiütötte a szovjetet, mert ezt nem tudta volna kompenzálni semmivel. Rémült és zaklatott idegállapotban azt vizionálták, hogy a saját bunkereikben végeznek majd velük, miközben ők maguk nem tudnak visszautni. Rengeteg karikatúra foglalkozott a „csillag-háború”-val, ezek egy részét én is megcsodáltam a „Magyarország” című akkori hetilap külpolitikai rovatában. Ha jól emlékszem, még maga George Lucas is reagált valamit a világsikerű filmje nevének lenyúlására. Hogy mit, arra nem emlékszem már.

Kicsit későbből, a '80-as évtized közepéről viszont emlékszem a Genézis együttes klipjére, aminek a végén Reagan a vekker helyett az atomgombot nyomja le véletlenül. Ilyen volt ez a kor, idegrángásos. A váratlan támadást váró neuralgikus élmény mélyen az agg szovjet vezetés tudatába vésődött. Soha nem feledték 1941 júniusát, amikor a Wehrmacht letolt gatyával kapta el őket. Azt gondolták, a Reagan-adminisztráció egy nukleáris Barbarossára készül. Andropov az ún. Rjanhadművelet keretében a teljes KGB-t ráállította a nukleáris készülődés jeleinek gyűjtésére. „Ne szalaszd el a pillanatot!”, ez volt a jelmondatuk. A pillanatot, amikor az amerikai Pershing rakéták útnak indulnak. Az ügynökök világszerte figyelték pl. a vér árárt, de a benzínét és az élelmiszereket is. A paranoia fokozódott. Andropov vesebetegsége miatt a politikai bizottság ülései egy Moszkvától nem messze eső elit kórházban zajlottak. Az idősek otthona benyomását keltő tanácskozásoktól függött milliók élete.

Gyakorlatilag haldokló öregemberek tartották az ujjukat azon a bizonyos gombon.

1983. november 4-én az Able Archer forgatókönyve szerint a szovjetek betörték az NSZK-ba, Norvégiába és Görögországba. Közben a KGB-ügynökök új parancsot kaptak, a Szovjetuniót fenyegető atomcsapás okán a fokozott figyelemre. Azt vizionálták, hogy a gyakorlat ürügyén valódi támadás lesz. Nem sokkal előbb 1983. szeptember 27-én este Stanislav Petrov ügyelt abban a megfigyelőközpontban, mely egy kéműhold felvételeit fogadta. Elvileg észlelte, ha rakéták indultak el a földalatti silókból. Egyszer csak nagy vörös betűk gyuladtak ki a feje felett: indítás! Vijjogott a sziréna, teljes volt a káosz. Úgy tűnt, ez nem tréfa, Petrov várta, hogy a műholdképek igazolják az indítást. De ilyet nem látott, így az ösztöneire hagyatkozva lekapcsolta a rendszert. Aztán még egyszer és még egyszer. Még szerencse, hogy a kiképzésen belesulykolták: ha kitör a háború, nem egyesével fogják a rakétákat kilődözni, hanem tömegesen! Egyedül Petrov állt az apokalipszis és a béke között döntőbíróként. Ha megerősíti az indítást, megindul a szovjet ellencsapás... és ő nem tette meg! Pedig tudta, hogy az amerikai rakéták 12 perc alatt érik el a SZU-t. Ezalatt még két észlelés futott be, úgy tűnt, már 5 rakéta van a levegőben. Petrov ösztönös döntése helyes volt. Az 5 „rakéta” néhány magasan úszó felhő volt csupán! Ezek verték vissza a napfényt a műhold infravörös érzékelőire, és nemsokára elhalványultak! Ennyin múlt! Az utókor nem tudja, mennyivel tartozik Petrovnak, pedig Nobel-békedíjat és szobrot érdemelne!

Ugyanakkor Reagan elnök kézhez kapott egy hadászati forgatókönyvet, benne egy statisztikát, mely nagyon megrémítette. Ebben az állt, hogy egy SZU elleni atomkonfliktusban még akkor is meghal 150 millió amerikai, ha ők győznek. Azt írta a naplójába, hogy a Pentagonban sokan hisznek ebben a forgatókönyvben, de szerinte örültek. Közben a KGB nem egyszer megfélemlített ügynökei, hogy főnökeik kedvében járjanak, állandóan a készülő háború előjeleiről jelentettek. Az sem számított, igazak-e vagy sem a hírek. Így történhetett, hogy - utasításra ugyan - az ügynökök buzgón számolgatták, az esti órákban hány ablak világít a védelmi minisztériumban. Persze a takarítók ekkor dolgoztak, de az senkit se izgatott. A vezetők egy esetleges Moszkvát érő atomcsapás előtt lementek volna egy 40 km mélyen lévő földalatti városba, és ott bekkelték volna ki a támadást. Az Able Archer tovább zajlott, és a játékban a Szovjetunió vegyi fegyvereket vetett be. Ez volt a következő fázis a súlyosbodó konfliktus szimulációjában. A londoni KGB-rezidentúrán értesítést kaptak a nyugati atomcsapás várható menetrendjéről. E szerint az elhatározást követő 6., 7. napon várható. A közlemény szerint a visszaszámolás már elkezdődött.

November 7-én, hétfőn az Able Archer 5. napján a szovjet vegyi támadásra nukleáris ellencsapást kell alkalmazni, ez volt a forgatókönyv. A KGB a gyakorlatot lehallgatta, és tudta, hogy az csak gyakorlat, de a paranoia miatt arra is gyanakodtak, hátha csak valami más elleplezése az egész? Egy fontos hír futott be: az amerikai hadsereget világszerte riadókézsültségbe helyezték! Az év október 23-án (!) bomba robbant az amerikai

tengerészgyalogosok bejrúti épületénél. 241 katona halt meg. A merénylet után megszigorodtak a rendszabályok, ezeket a szovjetek Bejrútnak és nem az EU-ban zajló gyakorlatnak tulajdonították. Aztán a tengerészek partira szálltak Grenada szigetén, hogy kifüstöljék onnan a komcsikat. Még Margaret Thatcher, akkori brit miniszterelnöknek se szóltak! Hiába, az amerikaiak már akkor is a világ csendőreinek hitték maguk. A megszállás nyomán egymást érték a kódolt üzenetek London és a Fehér Ház között. Ingerült telefonbeszélgetésekre került sor. A KGB éppen ilyen kommunikációözönre számított egy atomcsapás előtt. Ha Reagan meg akarta volna támadni őket, azt titokban tette volna. November 8-án hivatalos útra indult Dél-Koreába és Japánba. Magával vitt egy 18 kg-os aktatáskát. Ebben voltak az atomháborúhoz szükséges elnöki kódok. Az Able Archer utolsó fázisa az atom. A tervezők azonosították a célpontokat. 25 célpontot jelöltek ki Kelet-Európában. Az atomcsapás igényét azonnal megküldték Londonnak és Washingtonnak. A szovjet ezt is lehallgatta. Kelet-Európában a csapatok, többek közt a nukleáris csapásmérők harcészültségbe lettek helyezve. A szovjet vezetés szerint mindez szükséges volt.

November 8-án este üzenetben kérték az atomtámadás jóváhagyását. Vladimir Kryuchkov, a KGB akkori és egyben utolsó parancsnoka szerint a helyzet súlyos volt. Korábban a 7-10 napon belüli támadásra figyelmeztetett, úgy tűnt, a jóslata bevált. A világ a pusztulás szélére sodródott. Az oroszok megijedtek és mindent tudni akartak a háborús készülődésről, az összes ügynök ezen dolgozott. Többek közt a NATO-ba mélyen beépült „Topáz” fedőnevű is. A kódolt üzenetét egy algoritmus alapján egy szerkentyű egyetlen hangba sűrítette. Így ezt már telefonon is átküldhette. Ebben az állt, hogy a NATO nem tervez támadást. A CIA műholdjai lefotózták a keletnémet bombázókat, az álcázott harckocsikat és a sarki jég alatt megbújó tengeralattjárókat, csak az üldözési mániát nem.

1983. november 7-én a Szovjetunióban több napos ünnepség kezdődött, biztosra vették, hogy Amerika akkor fog támadni. Azonnali harcészültséget rendeltek el. 3000 interkontinentális ballisztikus rakétát készítettek elő a válaszcsepásra. Pontosan célzottak, ezért aztán teljes lett volna a pusztulás. Egy rakétában tíz robbanófej volt, mindegyik robbanófej más városra becélözva. Mindegyik robbanófej 150 hirosimai bombával ért fel. Még 75 db SS-20-ast is készültsége helyeztek. A műveletet a szovjet vezérkari marsall irányította. Az Able Archer-t irányítók nem is sejtették, hogy küszöbön az Apokalipszis. Noha minden üzenetváltás előtt ott ékeskedett a „Gyakorlat, gyakorlat!” jelzés, a szovjetek úgy viselkedtek, akár egy úszni nem tudó, amikor elhítetik vele, hogy a kacsásztató 5 méter mély. Amikor a gyakorlat 6. napján jelképesen „lenyomták a gombot”, és hazamentek, fogalma sem volt senkinek, hogy milyen közel a vég.

A döntési idő lerövidülése miatt Andropov mellett a védelmi miniszternél és a haderő főparancsnokánál is volt egy amerikai aktatáskához hasonló eszköz az indítási kódokkal. November 8-án éjjel a szovjet hadigépezet már csak a parancsra várt...

Kedves olvasó, ha éltél már akkor, és emlékszel arra az évre, akkor ideérve az olvasásban egy pillanatra hunyd le a szemed. Próbáld meg visszaidézni, mit csináltál azokban a napokban, a komcsi ünnepen és utána... A halál egyetlen gombnyomásnyira volt... Megtörténhetett volna! 10-én hajnalban a szovjetek fogták a rakéták indításáról szóló jelentést, az Able Archer finisét, majdnem a világ finise volt ez. Ezen az utolsó reggelen 350 képzeletbeli rakéta indult el Kelet-Európa és a Szovjetunió felé!

Erre mondják minálunk, hogy „a nemzetközi helyzet fokozódik!”... Aztán véget ért a gyakorlat...

November 11-e volt, a fegyverszünet napja. Ezen a napon, 1918. november 11-én, délelőtt 11 órakor elhallgattak a nagy háború, a később elsőnek elnevezett világháború fegyverei. Annak, hogy a világvége elmaradt, talán a szovjet rakétakezelők örültek a legjobban.

Családos emberek, azok, akik majdnem elindították az Apokalipszist. Nyugaton a hadgyakorlat befejezése

után értesültek a szovjet reakciókról. A hír általános meglepetés volt, valószínűleg izzadságos napjuk lehetett ott a Fehér Házban. Elbukott a hírszerzés, és emiatt úgy sodródott a világ egy nukleáris háború felé, hogy nem is tudott róla! 1983-ban majdnem véget ért a világ, bár ezt senki sem akarta. A két nagyhatalom nem beszélt egymással, minden a kémeken múlt. Ezután Reagan elnök megbeszélést kezdeményezett az új szovjet vezetővel, Gorbacsovval. Megszületett a Moszkva-Washington forró drót, és elnöksége utolsó évében Moszkvába látogatott, ahol tett egy sétát a Vörös téren. Ez alakalomból visszavonta a korábbi, „gonosz birodalom” kijelentését... hmm, szerintem elhamarkodta.

A következő, az 1984-es év. Orwell éve. A Terminator-filmek első darabjának éve...

Forrás: Spektrum TV: 1983, Apokalipszis majdnem

A képek forrása:

Spektrum TV, szentesi levéltár sajtógyűjteménye

Homoergaster

Hóesés

Pillanatok hullnak alá az egekből;
Minden egyes szem, mi rám száll, megtör.
Hallom, ahogy koppannak a földön;
Kies, fagyott, kemény temetőmön.

Hiába hangtalan másoknak minden nesz,
Engem mégis mindenholnan körbe vesz;
Csattogva záródik köröttem minden ajtó,
Bár hűvös szél fúj mindenütt, nem volt zavaró.

Hideg, akár az acél, mikor csontot ér;
Merev, akár a gally, mikor fagyban él;
Testetlen, de mégis szól hozzám és él!
De élettelen, ha testet kap; nem remél.

SiPI

Ábrándozás

Most volna jó egyet
Most egyet volna jó
Most jó volna egyet
Egyet volna most jó
Egyet jó volna most
Egyet most jó volna
Jó volna egyet most
Jó egyet most volna
Jó most volna egyet
Volna most egyet jó
Volna jó most egyet
Volna egyet jó most

SiPI

Az istenek harcosa

Sólyom szállt a Wolthgar fenyőrengetege felett az északi, tomboló széllel dacolva. Szürke tollait a szél repítette hópelyhek pettyezték fehérrel. Könnyed szárnycsapásokkal tört előre, pedig ugyancsak erős hóvihar kerekedett aznap délután e vidék felett.

A szél egy férfi mély hangját hordta hátán. Szavait nem lehetett érteni, de a mély düh, mellyel ajkairól lehulltak, még a süvöltő szélben is érezhető volt.

Az erdő lassan elmaradt a sólyom mögött, s egy sík végtelen fehérsége vette át a zöld tenger helyét, mely a látóhatárnál egyesült a hófelhőkkel. Ám nem sokkal, hogy elhagyta az erdő utolsó fáját, sötét foltok sokasága csúfította a szűzies tájat. A sólyom éles szemével jól látta a holtak tömegét, melyek mintha skarlátvörös tengeren úsztak volna. A nyugati hegyek lassan felfalták a napot, haldokló fénye betegesen csillogott a földön heverő acélkardok, pajzsok és vérték felszínén.

A vérmező keleti csücskétől alig messzebb, mint egy nyílvesző útja, férfiak álltak kört egy másik körül. A sólyom lassan a harcosok fölé repült, és csatlakozott a holtak fölött szálló varjak kavargó tömegéhez, onnan figyelte őket.

- Mondom, gyertek bátran! Egyesével küzdjete meg velem, ahogy férfihoz illik. - mennydörögte a közepén álló férfi - kinek hangját a szél oly messzire sodorta -, s közben tekintete vadul járt az öt körülvevők közt. - Nincs egy sem, ki férfimód bírná a harcot közületek?

Ám egyik harcos sem merete megközelíteni. Szívüket rettegés töltötte el látva bajtársaik halott testeit, amik a földet borították a férfi körül.

Végül egy dárda röpillt át a gyűrűt alkotó harcosok feje fölött. Élén megcsillant a lenyugvó nap utolsó arany sugarára. A férfi már nem tudott kitérni végzete elől, így a dárda mellébe fúródott. Olajfekete, erős bőrből készült mellvértje megadta magát a pengének. Bár szörnyű fájdalom járta át testét, s érezte ahogy az erő lassan elhagyja testét, minden erejét összeszedve talpon maradt. Ekkor egy újabb dárda süvített végig az égen, s vágódott szint-úgy testébe. Feltérdre rogyott, képtelen volt levegőt venni, s utolsó lehetének párája mintha a lelke lett volna maga. Egy újabb dárda, és holtan terült el a puha havon, melyet ellenségei vére mellett már a sajátja is vörössel tarkított.

Testét elhagyta a fájdalom, a dárdák ólomsúlya lehullt melléről; minden porcikáját újra erő járta át. Meglepetten ült föl, s egy gyönyörű nő alakját vette ki pár lépésnyire magától a szakadó hóban. Kezében egy dárdát tartott, pengéje csupa vér. A nő őt figyelte,

égek szeme úgy csillogott akár a csillagok.

- Állj fel, vitéz Hellbar - szólította meg a nő lány hangon, akár a szellő susogása. - Mondandóm van a számodra.

Hellbar felállt, s úgy bámulta a túlvilági tüneményt. Mert csak annak vélhette, hisz tudta, hogy már elhagyta az élők világát. Tán egy valkúr, gondolta magában, bár meg kellett vallja, nem tűnt annak. Se vért, se kard nem volt látszólag nála, ami pedig ismeretes, hogy a valkúrok mindig hordják mindkettőt.

- Ki vagy te? - kérdezte óvatosan. Hangja nem zengett oly erőteljesen, mint korábban.

- Freyja vagyok, s alkut kötni jöttem hozzád, Hellbar - lépett közelebb a nő, tollruhája gyengéden simította a havat.

- Egy istennő mily alkuval járul egy holt elé, ki nem tehet már érte semmit e világon?

- Azt senki nem mondta neked, hogy halott vagy - jelentette ki az istennő, komisz mosollyal arcán. - Én vagyok a valkúrok vezére, s én viszem el a dicső harcosok lelkét, de veled más dolgom van, ha te is úgy akarsz - megfontolt, lassú léptekkel járta körül, s folytatta. - Testvéreimmel, az istennel úgy döntöttünk, szükségünk van egy derék harcosra, ki értünk küzd a földön, mert mindenütt nem lehetünk ott, pedig sok vész járja a világot.

- És engem alkalmasnak tartotok e célra? - kérdezte Hellbar áhítattal hangjában. Már így is messze földön híres volt győzelmeiről, s pont most, mikor úgy tűnt, nem lehet többé egyben sem része, a legnagyobb dicsőség éri: az isteneiért harcolhat. E gondolat bűvöletébe vonta és nem eresztette; szíve hevesen vert.

- Ezért vagyok most itt - válaszolta kedvesen az istennő. - Téged választottunk. És légy nyugodt, szolgálataidért busás jutalmat kapsz majd. Te válsz a legnagyobb harcosná néped között. A világon nem lesz lény, mely győzedelmeskedhetne felett, hisz mi óvunk utadon, s ha majd bevégezted sorsod, az én házamba kerülsz, ahol az Ragnarokig élhetsz bőségben, boldogságban... - az istennő elé lépett, kezével végigsimította szakállas arcát, illata körbefonta Hellbart - Dönts hát. - lépett hátra, tekintetét még mindig rászégezve.

Hellbar képtelen volt megszólalni, Freyja földöntúli szépsége szívét melegséggel töltötte el, illata eltompította minden érzékét, gondolatai csak a nő körül kavargtak. Bármit megtett volna érte, a

Nagy Tamás: Lovag

legszebb nőért mind emberek, mind istenek között.

Freyja türelmesen nézte őt, nemsokára újabb, szelíd mosoly ékesítette arcát, és így szólott:

– Úgy látom, nincs ellenedre a dolog. Hát lásd az első feladatod, melyet neked szánunk. Wolfgar várának népét szörnyű lények tartják rettegésben. Lovagolj oda, végezz a bestiákkal és a király mágusával, kinek ők csak bábui csupán. Ereje nagy és az óriásokkal készül lepaktálni. Tartsd titokban, ki küldött, s sose fordíts neki hátat! És most menj utadra! Egy ló vár délre a csatamezőtől, ellátva mindennel, ami csak kellhet az úton.

Azzal az istennő sarkon fordult és elindult a sűrű hóesésben. Nemsokára elnyelte a fehér hófüggöny, majd egy sólyom rikoltása vegyült a szél süvítésébe. Hellbar délnek vette az irányt. Bajtársai tetemei között vezetett útja, s látott néhány valkúrt – csodás női alakok voltak, csillogó mellvértet viseltek, oldalukon kard, épp ahogy a gyerekeknek mesélik –, kik a legkülönb harcosok lelkiért jöttek. Nem tekintettek rá, szemük a holtakat fürkészte. Egy lepel hullott le Hellbar szeméről, lepel, mely eltakarja minden ember szemét a túlvilági dolgokkal szemben, s most már ő is látta a túlvilág lényeit a maguk valójában, elvégre ő is egy lett közülük.

A sólyom ezúttal egy vár fölött repült lassú köröket írva le fölötte. Egy éjfékete mellvértet viselő férfit nézett, ki a piactér közepén állt, mellette hatalmas máglya égett.

Hellbar ellépett a tűztől, majd a harmadik dárdát is a földbe szúrta nem messze tőle.

Alig két napja érkezett, s egyből a királyhoz sietett felajánlani segítségét a rémekkel szemben. Kóbor harcosnak adta ki magát – ami nem is állt olyan messze az igazságtól –, aki szállás és némi fizetség fejében szívesen segít a vár népén. A király vonakodva fogadta el az ajánlatot, tudniillik már sok hozzá hasonló férfi érkezett a várba eme kecsegtető szavakkal, s mind rendre el is bukott. Viszont Hellbar nagy szerencséjére a hírneve már ide is eljutott, így a király adott neki egy esélyt, bár többet aligha tudott volna, hiszen ha egyszer elbukik, nemigen marad életben.

– Á, a nagy harcosunk, ki minden gondunk elúzi – mondta egy vészjósló hang nyájasan Hellbar háta mögül. – Nemsokára alkonyat és akkor majd eldől, hogy méltó-e hírnevére, barátom.

– Nem kell aggódnia – felelte ridegen Hellbar némi megvetéssel. – Nem lesz több alkonyat, melytől félnie kéne. Ma végzek a bestiákkal.

A hang nem felelt, gazdája azonban előlépett – a mágus volt az, kinek látványa oly bizalomgerjesztő volt, akár egy kigyóé azzal a pengeszerező arccal, melyben két szénfekete szem ült meg –, és tekintetével újra jól végigmérete Hellbart.

Hellbar tudta jól, hogy valóban nem lehet megbízni benne. Előző este bizonyosodott meg róla, mikor a mágus buzgón kínált neki egy kulacs vizet, mondván, az majd még több erőt ad neki másnap a nagy harcban. Hellbar végül elfogadta az ajándékot, azonban annak majd felét a piactéri tyúkok itatójába öntötte. Nem lepődött meg rajta, mikor másnap a tyúkok gazdáját siránkozni hallotta a sok, hirtelen elpusztult jószág miatt.

– Gyorsan nyugszik a Nap... – jelentette ki Hellbar. Majd némi kedvességet színélve hozzátette: – Jobb lenne, ha biztonságba menne. Nagy szüksége lehet még magára a királynak. S vigye a többieket is – mutatott körbe a téren, ahol még mindig sokan tébláboltak.

A mágus hajlott a szavára, és mindenkit a belső vártony pincéjébe rendelt, majd ő maga is csatlakozott hozzájuk, miután formálisan ismét jó szerencsét kívánt a harcosnak.

Már besötétedett. Fent a csillagok és a Hold fénylettek a vár udvarában, pedig csupán a fáklyák és a máglya ragyogása metszettek ki darabokat a sötétségből. Hellbar még mindig a máglya mellett állt, jobbján a három dárda meredt az égnek hosszú árnyékot vetve a földre.

Csakhamar fülsiketítő vonyítás vágott az éjszaka csendjébe, majd rövid küzdelem zaja, végül szívszorító halálhörgés. A főkapu felől jöttek; a házak cserépteteje furcsán csengett, ahogy karmuk végigszántotta őket, majd leugrottak a piactér egyik homályos sarkába. Három farkasember állott a derengésben, mind egy-egy halott katonát tartott egyik mancsában. A katonák kardja még mindig kezükben volt, halálukban úgy szorították azokat.

Letették az ernyedte testeket és óvatosan Hellbar felé indultak. Ő kirántotta az egyik dárdát a földből, majd így szólott: – Nem tudom értitek-e még az emberi szót, de ha igen, akkor most figyeljetek jól! Menjete vissza, ahonnan jöttetek, a hegyek mély barlangjaiba, a rengetegek mélyére, ha kedves az életetek! Máskülönben itt haltok – a dárdát felemelte, hegye az elől haladó farkasember szívét célozta.

Hellbar különös örömet érzett. Mióta találkozott az istennővel, és elindult hosszú útján, úgy érezte, már nem is ember, hogy csupán szellemként bolyong a világban. De most újra érezte, hogy él. Szíve hevesen vert, gondolatait a harcra összpontosította, érezte, ahogy izmai erőből duzzadnak és csak arra várnak, hogy minden erejüket a szörnyekre zúdítsák. Jól ismert érzés volt ez, mely mindig is éltette őt.

A bestiák nem mozdultak, mereven nézték őt, lélegzetükkel hatalmas párafelhőket eregetve. Mikor egy háborzongató, rekedt hang szólította meg a háta mögül döbbsent rá, hogy a farkasok nem őt nézték.

– A mai estét nem éled túl, ugye tudod? – mondta a mágus lassan izegetve a szavakat.

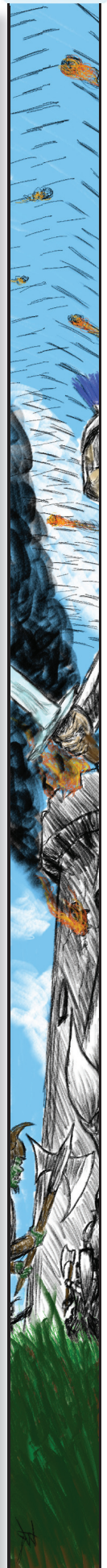
– Mondd meg barátom, mily örület hajtott téged az óriások szolgálatába? – fordult meg lassan Hellbar kardját előrántva. A pengén megcsillanó fény a mágus arcára apró fénycsíkokat festett.

– Ó te ostoba! Miért, miért? Csak ezt tudod kérdezni, pedig oly egyértelmű a válasz: Ők még az isteneinknél is hatalmasabbak, s nemsokára ők uralják majd az egész világot. Én segíték nekik a hatalom megszerzésében, s így majd részesülök a jövődöbéli uraim kegyében. Ez a különbség köztünk, Hellbar. Ti barbár harcosok a mának éltek, míg mi mágusok előre gondolkodunk, ezért is vagyunk mindig erősebbek nálatok.

– Hamarabb vedd el a fejed, mintsem hogy egyetlen óriás is rálépne e földre.

Népének eredendő gyűlölete a varázslók iránt szétáradt benne. S neki több oka is volt rá, minthogy csupán az önimádatuk és a természet törvényeinek semmibevétele miatt gyűlölje őket... Az emberi nép, hite árulója állt előtte, aki pusztulásba akarta taszítani az egész világot. Wolfgar vára az emberek vidékének déli kapuja volt, ha az elesik, bármely fenevad szabadon bejuthat a védtelen földekre. Meg kellett állítania őt.

Karját meglendítette benne a karddal, de mire lesújtott, már nem volt ott a varázsló. Tekintete gyorsan végigsepert a téren, és a fenevadak mögött állva megpillantotta a köpenyes alakot.

Eltette kardját és hatalmas léptekkel indult el ellenségei felé. Kirántotta az egyik dárdát a földből és minden erejével az egyik farkasemberbe vágta, az fájdalmasan felvonyított, majd erőtlenül rogyott össze. A másik kettő nekilódult, és pillanatok múlva már Hellbarral viaskodtak, aki előrántva kardját birokra kelt velük.

Egyetlen csapással lemetszette a közelebbi fenevad egyik lábát, mely helyén vérszökőkút sarjadt. A másik már nem élte túl Hellbar első támadását sem, mikor az állat feje karnyújtásnyira került tőle, hatalmas erővel sújtott le kardjával rá, mely egy pillanat alatt kettéhasadt. Megpróbálta kihúzni kardját a fejből, de hasztalan, az meg se moccant, oly erősen zárta magába az állat koponyája.

Kard nélkül maradt hát, így gyorsan a dárdák felé vetette magát. Kirántott a másodikat is a földből, s ledöfte a megcsonkított állatot, míg az szörnyű sebétől zavarodottan menekült előle.

A mágus felé fordult, aki döbbenten nézte a vérontást. Lassan összeszedte magát s ugyanazzal a kemény, lélektelen tekintettel nézett Hellbarra, korábban. Készen állt a harcra.

- Gyorsan végezz velem, Hellbar! - suttogta a szél a harcok fülébe Freyja lány hangján. - Vedd a pajzsot, az megóv a lángtól... - Egy sólyom szállt el előtte karmai közt egy pajzsot tartva, melyet a földre ejtett.

Hellbar gondolkodás nélkül felvette a pajzsot, s gyorsan eltette kardját, helyette kihúzta a harmadik dárdát is a földből és úgy indult a varázsló ellen. A varázsló kezében felragyogott valami. Hirtelen tűzcsóva száguldott egyenesen Hellbar felé, aki széles pajzsát a lángok elé emelve védte magát. A hő elviselhetetlen volt, izzadt testéről egy pillanat alatt elillantak verejtékcseppek. Miután a láng elhalt, s visszatért a derengés Hellbar folytatta útját.

Már csupán pár lépésnyire volt, hogy eldobhassa

dárdáját, de egy újabb lángnyelv közeledett felé. Ismét pajzsával háritott, körülötte parázs és lángnyelvek keringtek beragyogva az éjszakát. Pajzsa vörösén izzott a csapás után, s minthogy az amúgy is zavarta volna a célzásban, Hellbar megszabadult tőle, így haladt tovább.

Mikor érezte, hogy elmúlt az elviselhetetlen melegben megtette az utolsó lépéseket, a varázsló lassan összeszedte maradék erejét a következő támadáshoz, de már késő volt, Hellbar már elég közel került hozzá. Megállt, magasba emelte dárdáját, s elhajította azt, egyenesen a varázsló felé. A varázsló nem tehetett semmit, a dárda oly közelről jött, hogy nem volt rá ideje, egy varázsszót sem tudott kimondani mikor a dárda már kettéhasította mellkasát.

A sólyom diadalmasan sivított, s egyre kisebb köröket megtéve közeledett a földhöz. Mikor leszállt Hellbar előtt pár lépésnyire, emberalakot öltött. Hellbar szíve nagyot dobbant, hogy újra láthatja Freyja-t. Az istennő szeme ragyogott, s miután körbepillantott így szólt Hellbarhoz: - Kítűnően végzed a dolgod, Hellbar. Örülök, hogy nem okoztál csalódást.

- Örömmel tettem mindent - borult féltérdre Hellbar. - Dicsőség titeket szolgálni. Mi a következő feladatod, úrnóm?

- Mily türelmetlen! - mondta mosolyogva Freyja. - Hát nem szeretnél pihenni? Fürödni a dicsőségben?

- Épp elég nagy örömet okoztak számomra szavaid, és jobb szeretek szabad ég alatt pihenni, mint népem minden tagja.

- Hát legyen - kezdte az istennő. - Eltűnt Thor kalapácsa és azt hiszem, jól jönne neki a te segítséged...

Isaac Hayes

Őszi zápor

Pirkadó napfényben, vöröslük a hajnal,
Éjtakarót átfest, bíborszín arannyal.
Őszi szelek szárnyán, ezüst esők jönnek,
Csillognak a fákon, borostyánszín könnyek.

Barna falevelek, elfedik a földet,
Fekete göröngyök, sötét álmat szönek.
Fehér köd gomolyog, rászáll minden házra,
Szürke pincefalon, enyészet zöld máza.

Am hol penész sarjad, akadhat még virág,
Sárga rózsaszirmon, kibomlik a világ.
Ég kéklük felhők közt; tavaszt rejtve, némán,
Rózsaszín uszályán, ibolyakék villám.

Könnyű zápor zúdul, kitikkadt betonra,
Pasztell lenyomatát, pupilládon hagyva.
Cirmos íriszeden, százszerű szívárvány,
Szívemben megmarad, örökre a látvány.

Maggoth

Régi idők fátyla

Éjszürke por hull a lombokra
Egy árny belerezdül feledésbe mártott
Korokba.

Illanó holdakon a régi idők
Fátyla régesrég az éjbe
Dőlt.

Ódon némaság füstölög a tájon
Fellegekbe mártja magát
Egy ősi álom.

Hirtelen fellebben régi idők fátyla
Felsejlik sóhajtó rózsá-árnyak
Múltbéli tánca.

Az éjszaka új varázslatot ringat
S előjő fátylas rejtekekből
Megannyi csillag.

Csellengő Emlék

Mágia Magyarból Művészetbe – 3. rész

– Lex super voluntate. (Akarat felett a Törvény.)

– Quaesitor Mottó

A Díedne Rendház szimbólumát a Hitzszakadási Háború után kitörölték a Quaesitor-ok

Mirelle kiparancsolta a halálra rémült szobalányt, majd becsukta maga mögött az ajtót. Mielőtt alaposan szemügyre vehette volna a holttestet és a szobát, Benedek mester rontott be, hogy megnézzze, mi történt a tanítványával. A látványtól a mágusmester is elborzadva kiáltott fel.

– Benedek mester! Kérem, odakint várjon, amíg átvizsgálom a szobát! – mondta a férfinak, és kivette. A feldúlt mágus csak hápogni tudott, hogy megölték a tanítványát, de Mirelle kemény szavai észhez térítették. Kiment és becsukta maga mögött az ajtót.

Mirelle a Suttogás a Pokol Tornácán varázslatával megidézte a halott Ágnest. A tanítvány áttetsző lidércalakban jelent meg.

– Mondd, Ágnes, ki végzett veled?

– András – válaszolta egy síron túli halk, fátyolos hang.

– Miképpen tette ezt?

– Hátulról rám támadott, és elmetszette a torkomat.

– Milyen okkal?

Hatalmas sikoltás zengte be az egész conventust. Mirelle lélekszakadva rohant végig a folyosón, Ágnes szobája felé. Ahogy belépett a szobába, borzalmas látvány tárult elé. A Tremere tanítvány meztelen teste vérbe fagyva feküdt a padlón. Nemcsak a lány torkát vágták el, hanem a teste is fel volt hasítva a mellei között egészen a szeméremdombokig.

– Nem tudom pontosan – válaszolt a halott lány széttárt karokkal. – Mielőtt elveszítettem az eszméletemet, azt suttogta a fülemben, hogy minden Tremere-nek meg kell hálnia. Hitzszegők vagyunk, és meg fog ölni minden árulót ura, Lucifer segítségével. Valószínűleg megőrült.

Mirelle számára egyértelmű volt, hogy András ezzel a Hitzszakadási háborúra utalt.

– Láttad, hogy merre menekült? – kérdezte Mirelle.

– Kiugrott az ablakon, és eltűnt a nádasban – mutatott kifelé a lidérc.

– Köszönöm. Nyugodj békében! – mondta végül Mirelle, és elengedte Ágnes szellemét, majd keresztet vetett.

Mirelle tudta, mi lesz a nyomozás a következő lépése. Ám félt, hogy András, a Díedne mágus nem hagyott maga után értékelhető nyomot. Mégis tudta, hogy meg kell próbálnia megtalálnia a gyilkost.

– A szobát kell alaposan átkutatnom – gondolta, majd egy újabb varázslatba kezdett. Élesítette a látását, hogy a félhomály ne zavarja a kutatásban. Ez egy kissé kimerítő volt számára. Csakhogy nem talált semmit, amit a Díedne mágus nyomára vezetné. Majd mágikusan felerősített érzékszerveire hagyatkozva kezdte átkutatni a szobát. Elővett egy apró zafírt és a mágikus nyomok vizsgálatába kezdett. Rövidesen meglelte az állatias, átalakító mágiát, amelyet András használt. Nemsokára rátalált egy körömdarabra, amely feltételezhetően Andrásról származott.

– Hamar kiderül, hogy meglesz-e a gyilkosunk – gondolta, miközben gondosan eltette a körömdarabot az egyik zsebébe. Ezután a vánkost a késével felnyitotta és kivett belőle egy tollpihét. Kilépett a folyosóra, ahol már Benedek mester idegesen várakozott.

– Benedek mester! Szükségem lenne egy helyi térképre, hogy megtaláljuk a gyilkosunkat! – mondta határozottan, mert nem volt biztos benne, hogy Benedek kellőképpen összeszedte magát. A mágusmester csak bólintott, és intett Mirelle-nek, hogy kövesse.

– Látszólag még zavart a történetek miatt – gondolta Mirelle. Rövidesen megkapta a kért térképeket.

Visszasietett a szobájába a mágusmesterrel. Letette az asztalra a szerzeményeit, majd elővette a nagyobb pergament.

– Ez körülbelül kétezer hektáros területet ábrázol – mondta Benedek.

– Remélem, elég lesz – mondta Mirelle, és kihajtotta a térképet, majd felkészült rá, hogy a Kopót András után küldje. Sorban letette a tollpihét, a körömdarabot és a zsebéből elővett egy griffszemet. Egy kereső, valamint egy látó varázsigét kezdett egybefűzve elmondani.

A varázslat lassan öltött formát, ám a mágusnő gyakorlott volt benne, miközben ezért fohászzkodott, hogy nyomot találjon a kopója, mielőtt kifutnának az időből és a diabolista eltűnne a környékről.

Egy órányi kántálás után megérezte a jellegzetes bizsergést az ujjában.

Majd határozottan a térkép azon részére bökött, ahol a jelzést a legerősebbnek érezte. Lilás füst csapott ki a térképből, amely összeállt egy apró tükörré. Egy kunyhó belseje volt látható az apró képződményben, a tűznél állt András egy pentagramma közepén és valamiféle varázslatot hajtott végre. Mirelle nem értette a szavait, mert számára idegen nyelven kántált.

- Szláv - válaszolt a kimondatlan kérdésre Benedek.

- Meg tudja mondani, hol lehet most?

- Ismerem a mocsárnak ezt a részét - pillantott a térképre a férfi. Tudok egy rövid és biztonságos utat, amin eljuthatunk oda. Sajnos csak napfelkelte után járható.

- Akkor várunk kell! - mondta Mirelle szigorúan a mágusmesternek, mert látta, hogy a férfi legszívesebben máris indulna. - Addig felkészülhetünk az összecsapásra! Mivel minden erőnkre szükségünk lesz, Benedek!

Ez a kijelentés láthatóan erőt adott Benedeknek. Aztán visszatért a laboratóriumába, és máris elkezdett összepakolni mindent, amit fontosnak tartott ahhoz, hogy elkapják a gyilkost.

- Laci! - kiáltotta el magát Benedek. Ahogy megjelent az udvarmestere, folyatta. - Készíts élelmet, lovat két napra, két fő számára! Ahogy világosodik indulunk.

A szolga csak bólintott, ám látszott rajta, hogy legszívesebben ő is velük menne a vadászatra. Benedek mágia nélkül is érezte, hogy a conventus egy emberként szeretne bosszút állni a lányért. Ezek után megkereste Mirelle-t.

- Mirelle úrnő! Ahogy kivilágosodik, indulunk. Javaslom, hogy térjen nyugovóra. Én is így teszek, csak még egy-két dolgot elrendezek - mondta olyan eltökéltséggel, hogy Mirelle-nek már szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy a férfi nem tud józanul gondolkodni a tanítványa elvesztése miatt. Most már a bosszú fűtötte Benedeket.

**Intellego ("Érzékelek")
Technika**

Benedek is nagy nehezen felkecmergett a lóra, és Lacinak csak ennyit mondott.

- Gondoskodjatok Ágnesről! Elkapjuk azt a férget!

Ezért a két varázsló kilovagolt a nádasba.

Jó néhány órája lovagolt a két mágus, mikor Benedek mester megállította a lovat.

- Innentől gyalogosan megyünk, mert félok, hogy a lovak lecsúsznak az ösvényről, és akkor bennünket is elnyel a mocsár - mondta Benedek, ezzel lekászálódott a hátasokról. Kikötötték a lovakat egy fához, majd továbbindultak.

Nem sokat szóltak egymáshoz, mert nem lehetett tudni, hogy figyel-e őket valamiféle mágikus teremtmény. A keresővarázs elől mindketten a leghatásosabb védel-

müket húzták fel, bár így sem lehetett tudni, hogy Díedne mágus mennyire erős, de bíztak benne, hogy a Mindenható segíti őket.

Több órányi menetelés után egy szárazabb tisztásra érkeztek.

- Messze van még a kunyhó, Benedek mester?

- Már nem annyira, Mirelle. Remélem, nem fáradt ki túlságosan, Mirelle. Úgy számítom, hogy körülbelül még egy fertályórát kell gyalogolnunk a térképen látott pontig. Most pihenünk! - mondta a mágusmester, ezzel leterített a földre egy viaszkos vásznat és lerogyott az egyik végére, míg Mirelle a másikra. Elővették az otthonról hozott elemózsiás táskájukat, és megebédeltek.

- Egyszerűen fel nem foghatom, mi visz rá valakit, hogy szövetségese legyen a pokol hatalmainak.

- Talán nagyobb hatalomért cserébe - vont a vállát Benedek. - Egy biztos, megfizet Ágnes haláláért! Azt a leányt sajátomként szerettem!

Mirelle átérezte a férfi veszteségét, de neki az igazság volt a legfontosabb.

Félóra múlva összeszedelőzködtek, amikor valami mozogni kezdett a nádasban. Benedek hallgatózni kezdett, majd lehajolt a mágusbotért, amelyet idáig hozott magával. Odalépett Mirelle-hez, és a kezébe adta a fegyvert.

- Ennyi maradt Ágnes után - súgta. - Kérem, használja! Valami közeledik!

- Nádi farkasok?

- Nem. Ez most egyedül van és SOKKAL nagyobb. Szerintem értünk jött!

A következő pillanatban egy hatalmas kétféjú kutya rontott ki a nádasból, és rávette magát a mágusokra. A két varázsló azonnal szétugrott, és a férfi máris egy Pokoltüzes Golyóbist teremtett a tenyerébe, majd útjára engedte. Az pontosan csapódott be a fenevad testébe, de látszólag meg sem érezte a csapást. Erre Mirelle aktiválta a bot képességeit, és ő is elengedett egy Pokoltüzes Golyóbist a vadállatba. Ám mintha ez sem sokat ért volna a szörnyeteg ellen. Ezek után a pokolbéli állat lendült támadásba, míg az egyik fejével a néhány méterre álló Mirelle-re köpött tüzet, a másikkal megpróbálta megharapni az előtte lévő Benedeket.

A mágushölgy alig tudta háritani a fenevad tűzköpetét, de a mágusmester már nem volt ennyire szerencsés. Hiába volt rajta páncél és a jobb kezében hasztalanul forgatta a kardját, az állat átjutott a védelmén és hatalmasat harapott a férfiba. Mirelle nem tudta, hogy mennyire súlyos a másik mágus sérülése, de a hangos feljajdulás nem ígért semmi jót. Egy újabb Pokoltüzes Golyóbist engedett útjára és ezzel sikerült a kutya rühes, gennyedző testén egy nagyobb részt megpörkölni.

Mirelle támadása után az egyik hátsó lábára sántítani kezdett az állat.

- Mégis csak le lehet ezt a pokolbéli szörnyet győzni! - kiáltott fel elégedetten.

Miközben Mirelle-lel foglalkozott a bestia, addig Benedek mester megbúvította a kezében lévő szablyát, minek következtében lángba borult a fegyver pengéje. Majd a következő pillanatban lesújtott a meggyengült állat nyakára. Az ütés lemetszette a kutya egyik fejét, ám ezzel nem sikerült a vadállatot megölnie. Inkább csak feldühítette. A megmaradt fejéből azonnal a mágusmester arcába próbált köpni. Szerencsére az utolsó pillanatban,

de elhajolt a pokolbéli nyál elől. Eközben Mirelle kihúzta a hüvelyéből a kardját, mivel a bot erejét jelenleg nem akarta tovább fogyasztani és egy gyors bűvölést ejtett a pengén, ő is lesújtott a fenevadra. A penge könnyűszerrel szakította át az állat beleit és gyomrát. Holtan esett össze.

- Jól van, Benedek mester? - kérdezte Mirelle és ledobta a földre a fegyvereket, majd odasietett a mágustársához.

- Segítsen levenni a páncélt, Mirelle - mondta Benedek.

Levették a férfiről a gyűrűs mellvértet, majd Mirelle nekiállt kitisztítani a sebet. Szerencsére nem volt annyira mély, mint amennyire első pillanatban látszott, de Benedek mesterre ráfért volna egy kiadós pihenés. Mirelle bekötözte a sebet, amennyire csak tudta, és így szólt.

- Benedek mester. Ezt egy gyógyítónak is meg kell néznie, mert nem hiszem, hogy szerencsés lenne, ha csak az én szaktudásomra hagyatkozna.

- Egyelőre megteszi, Mirelle - legyintett Benedek. Ezzel visszavette az ingét és a páncélját. Majd pihent még egy fertályórát a pokrócon, amin ebédelték.

- Induljunk! - mondta Benedek és felállt a pokrócra. - Napnyugta előtt le akarom zárni az ügyet!

Aztán összepakoltak és folytatták a menetelést a mocsárban.

Vim ("Hatalmat")
Forma

Lassan haladtak a mocsárban, mivel tudták, hogy közel van az ellenséges mágus bűvölyhelye. Biztosak voltak benne, tudomást szerzett van a kutya pusztulásáról is. Benedek mester hirtelen megtorpant, majd előre mutatott az előttük álló ligetre. Mirelle nem szólt egy szót sem, mivel nem kívánta elárulni magukat, de pontosan tudta, hogy a diabolista ott bujkál. Mindössze csak bólintott, hogy folytassák az utat a berek felé és szorosabban markolta az Benedektől kapott botot.

tott, hogy folytassák az utat a berek felé és szorosabban markolta az Benedektől kapott botot.

A lehető legnagyobb csendben próbáltak bejutni az aprócska ligetbe. Lassan lépdeltek a tavalyi nedves avaron, amikor egy hang szólalt meg a hátuk mögött.

- Hová mennek, kedves mágustársak?

A két Rendtag egy emberként pördült meg.

- Megfizetsz a gyermekeim megöléséért! - sziszegte Benedek, majd egy varázsigét kezdett mormolni.

- Benedek! Én a helyedben nem tenném - intette gonosan mosolyogva András.

Mirelle meglepődött, hogy András hogyan szólt a mágusmesterhez.

- Nem lehet tudni, hogy miféle csapdákat helyeztem el a területen - folytatta András.

Benedek elbizonytalanodott és ezt a pillanatnyi kételyt használta ki a Diedne mágus a támadásra. A földből karvastagságú tüskés indák törtek elő és hihetetlen sebességgel a tekeredtek férfi teste köré. Benedek felkiáltott a fájdalomtól. Mirelle látta, hogy jó néhány tüske pont ott ütötte át a páncélját, ahol a kutya eltalálta.

Mirelle ezek után nem sokat gondolkodott, összpontosított, és egy Pokoltüzes Golyóbist küldött a diabolista varázsló felé a varázsbottól. A bűvige lepattant valamilyen láthatatlan védőburokról.

András rápillantott Mirelle-re, majd szánakozva elmosolyodott.

- Kicsit erősebb varázslatok kellene ellenem, fehér-cseléd!

A Benedeket tartó tüskés indák szó szerint lerobbantak a férfiről és a ruháját lassan kezdte átítatni a sebekből szivárgó vér, amelyek a tüskék okoztak. Látszott a szentesi máguson, hogy nincs éppen a legjobb bőrben az utóbbi két órában történtek után, de igyekezett tartani magát.

- Valahogy meg kell semmisíteni a védőburkot, hogy Mirelle meg tudja támadni - gondolkodott lázasan Benedek, de semmi sem jutott eszébe, hogyan lehetne áttörni anélkül a pajzsot, hogy akár Mirelle-re, akár órá szabadon támadja a diabolista.

Benedek kezében egy újabb tűzgolyó formálódott, de már az első pillanattól kezdve látszott rajta, hogy nagyobb lesz, mint az előzők. András Benedekre nézett és fölényesen csak ennyit mondott.

- Az összes mocskos, kis trükködet ismerem, Tremere! Nem hagyom, hogy bármit is tegyél!

Mirelle-nek feltűnt, hogy András nem is foglalkozik vele. Összpontosított és elengedett egy újabb Pokoltüzes Golyóbist, az ugyanúgy lepattant a védőburokról, mint az előzők.

- Ne aggódj, fehér-cseléd, aztán veled is foglalkozom, miután felajánlottam a Pokol Nagyurának a gyilkost bökött Benedek felé.

- Te nevezel engem gyilkosnak?! - kiáltott dühödten Benedek, ezzel eleresztette a kezében lévő dinnyméretű lánggömböt, majd féltérdre rogyott. A gömb jól láthatóan megsemmisült a védőburkon.

András csak nevetett a varázslaton. Mirelle kétségbeesetten pillantott Benedekre. Látszott a férfin, hogy gyakorlatilag az erőtartalékai végén jár. Mirelle ránézett Andrásra, és észrevette, hogy enyhén parázslik a köpenye széle a legutóbbi támadástól.

- Tehát áttörhető a védőburka! - ismerte fel a nő.

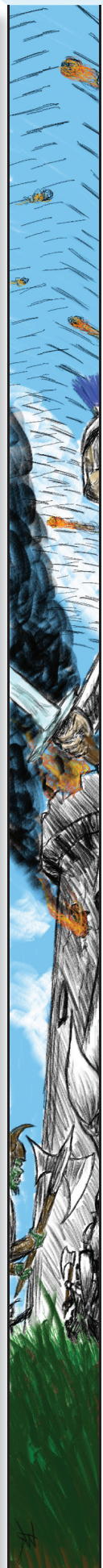
Nem kérheti meg Benedeket, hogy még egy ilyen varázsigét mondjon el, mert akkor biztosan elveszíti az eszméletét. Eleddig minden mágikus támadást visszavert, mivel folyamatosan csak varázslatokkal támadták. Egy vad ötlet jutott Mirelle eszébe: - *Mi lenne, ha karddal támadnám meg! Áttörhetőnek tűnik a burok.*

Apró, gyors mágiát olvasott rá a kardjának pengéjére. Persze jócskán felerősítette, hogy esélye legyen András mágikus védelme ellen.

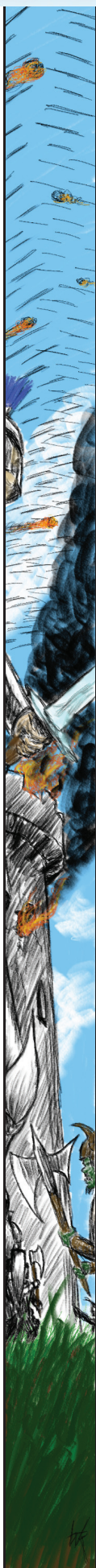
Ekkor András egy újabb varázslattal támadt Benedekre, ezt a pillanatot választotta Mirelle is a támadásra. Egy szó nélkül felemelte a kardját és teljes erejéből futni kezdett a gyilkos felé. Már majdnem elengedte a diabolista a varázsigét, amikor lesújtott Mirelle a kardjával.

A mágiával erősített acél áthatolt a védőburkon. Könnyűszerrel vágta át a vékony bőrpáncélt, melyet a démonimádó mágus viselt, és ugyanilyen könnyen vágta át jobb válla húsát és inait is.

Ez a támadás meglepte András, ezért eleresztette a varázslatot, amely szétfoszlott az ujjai között. A fájdalomtól összeesett.

- Benedek mester! Maga jön! - kiáltott Mirelle, és két lépést tett hátra, nehogy őt találja el a szentesi varázsló támadása.

A férfi összeszedte a maradék erejét, és egy utolsó Pokoltűzes Golyóbist küldött a démonimádóra. András teste felgyulladt, majd másodpercek leforgása alatt hamuvá égett. Mirelle tudta, hogy ez nem csak a Benedek mester által létrehozott varázslat miatt történt, hanem az alvilági hatalmak sem támogatták már. Így András lelke a Pokolba került, ahová való.

Mirelle odasietett a szentesi mágushoz, hogy megvizsgálja a sebeit, de ekkorra Benedek már elkezdett fel-tápáskodni a földről.

- Benedek mester! Jobb lenne, ha inkább pihenne! - mondta Mirelle megkönnyebbülten, hogy a férfinak nem esett komolyabb baja. Aztán visszasegítette fekvőhelyzetbe, mielőtt összeesett volna Benedek.

- Sikertült? - kérdezte Benedek reménykedve, mire erre Mirelle csak mosolyogva bólintott.

- Most pihenjen - nyugtatta a nő, aztán elővette a kötszert és az étel maradékát, hogy erőt öntsön Benedekbe.

Ezek után Mirelle átkutatta András rejtékhelyét, és több tervet talált arra vonatkozólag, hogyan akart a férfi támadást tervezni a ceorisi Tremere domus ellen a Pokol hadaival. Többek között ezért is ölte meg Ágnes, ám a rituáléra már nem maradt ideje, mivel a szobalány megzavarta.

A biztonság kedvéért Mirelle felgyújtotta a kunyhót. Miután visszatért Benedekhez, a férfi láthatóan jobban érezte magát. Három órával később elindultak vissza a conventusba.

- Okos ötlet volt, hogy evilági fegyverrel támadta meg - szólalt elismerően a szentesi. - Lehet, hogy nekem eszembe sem jutott volna. Briliáns elmére vall, kedves Mirelle!

- Köszönöm, - bólintott a nő - de nem teljesen volt hagyományos fegyver a kezemben. A pengét a lehető legerősebb harci varázslattal erősítettem fel, hogy borotvaéles legyen. Tehát nem egy, hanem két varázsigé is volt a pengén. A Mindenhatónak hála, működött, és nem éreztem, hogy van előttem mágikus akadály.

- Ez egy újabb rejtély, amire lehet, hogy soha nem kapunk választ - tárta szét a kezeit Benedek.

A szerző megjegyzése: A fenti írás több ponton eltér a történelmi Szentesről, mivel a történet megkívánta, hogy változtassak rajta. Például, az akkori településen - 1200-as évek Szentesén - mindösszesen talán ha féltucatnyi ház állhatott a Kurca partján, templom pedig a környéken sem volt. Elsősorban a lakosok halászattal foglalkoztak, földműveléssel csak néhányan, azok is inkább kényszerből. Zendus János hadvezér pedig, ha hihetünk a valódi feljegyzéseknek, nem létezett. Mindösszesen az akkori, illetve az utánuk következő szentesiek próbálták egy kicsit fényesebbé tenni a település alapítását. Tehát, ha az 1200-as évek elején erre is járt valamiféle küldött, akkor is inkább Csongrádon pihenhetett meg először, „igazi” településen. Ám ne felejtjük el, hogy a történet nem a mi Európánkban játszódik, hanem a Legendák Európájában az Ars Magica világában, melyet Jonathan Tweet és Mark Rein•Hagen alkotott, még 1990-ben.

- Talán jobb is - mondta Mirelle és tovább meneteltek a mocsárban.

- Most már csak egyetlen dolog érdekelne. Mi lehetett a Háza? Úgy gondolom, Tytalus.

Erre Mirelle megrázta a fejét.

- Attól félek, kedves Benedek, hogy sokkalta veszélyesebb volt. Díedne.

Ez még a sokat próbált Tremere varázslóba is beléfojtotta a szót.

* * *

A felszerszámozott lovak és a teljes kíséret ott álltak a conventus udvarán, amikor Mirelle-t kikísérte Benedek az épületből.

- Sajnálom, hölgyem, hogy itt hagy bennünket. Gyorsan elszállt ez a nyár.

- Valóban, Benedek mester, de sajnós indulnunk kell, hogy a nagy őszi esők előtt Ceorisba, a Tremere domusba érjünk. Higgye el, gyorsan el fog telni a tél és mire kitavasodik, mi ismét a vendégei leszünk. Ég önnel!

- Jó utat, Mirelle úrhölgy! - búcsúzott Benedek. Mirelle megadta a jelet Helmutnak, hogy indulhatnak. Mire a kapitány pedig kiadta az indulási parancsot.

Már jó ideje lovagoltak az úton, mikor Mirelle meglátta, hogy Erika szeme még mindig fátyolos a búcsútól. Elmosolyodott magában.

- *Hiába, mégis csak gyerekszerelem* - gondolta, majd odalovagolt a lányhoz.

- Meglátod, hogy igaz lesz, amit Benedek mesternek mondtam. Gyorsan elrepül a tél, és mi már tavaszra itt leszünk. Te meg ismét láthatod Palit.

- Bár úgy lenne! - szípigott a lány.

- Hidd el, úgy lesz - bólintott, ezzel belefeledkezett a gondolataiba Mirelle. Remélte, hogy igazat mondott Erikának, mert mágusként hallott olyan híreket a Tremere Rendházzól, hogy elérték a halhatatlanságot, és nem éppen magasztos eszközökkel, hanem ördögi erők segítségével. Quaesitorként ennek kiderítése volt az elsődleges feladata.

Ha'lahin

A fenti novellában található mottó, varázslói rendek, a Rendek szimbólumai mind az 1990-es Hermész Rendje (Order of Hermes) kiadványból valók, így a szerzői jogok az Atlas Games kiadóé. Illetve az összes, itt felhasznált mágikus forma és technika rajza is. A varázslós kép pedig a Glastonbury Fekete Szerzetesei (The Black Monk's of Glastonbury) kalandból származik.

Szeretnék köszönetet mondani azoknak az embereknek, elsősorban Sima Lászlónak és azoknak is, akik lejegyezték Szentes történetét az utókornak, valamint TaileS barátomnak, hogy segített az idézet lefordítani. Illetőleg a Lidércfény teljes stábjának.

És természetesen NEKED is, kedves olvasó!

Az ötödik

(Levegő)
Isteni sóhajból
fakadó lételem
ég-puha méhében
fog a végtelen.

(Tűz)
Napszínű lángokkal
táncoló lobogás,
vágycat hevítő
szikrázó látomás.

(Víz)
Tomboló viharból
hajnali harmaton
életté szelídült
könnyesepp az arcokon.

(Föld)
Létnek testet adó
mindent befogadás,
csillagporból termett
megszilárdult varázs.

* * *

(Ember)
Isteni sóhajból
táncoló lobogás,
életté szelídült
megszilárdult varázs.

Bócai-Soós Judit

30

A halál van bennem:
Feledem a nyelvem,
És tudásom oda.

A vég szállt belém:
A szépség, mi enyém
Észrevétlenül tűnik már tova.

Ne szólj hozzám, hallgass!
Hagy legyen magam,
Éjemből hogy keljen
Újra sugaram.

Sötétbe hagy lépjek,
És csendben hagy legyenek.
Hamvamból, mint Főnix
Újjászületek.

Kétvirág

Bérgyém

A sárga napfény melegíti arcomat
A vörös tűz fénye perzseli testemet
A bűn mocska égeti lelkemet
S a pokol tüze emészti mindezeket.

Gedő Márton

Fekete szemek

Fekete szemek

Sötét van, remegek.
A távolban sejlének
A végtelen hegyek.
Indulnak az emberek,
Én is velük megyek.
S csak fénylenek a fekete szemek...

Szurdokokba hágnak
Naplementét várunk
Csillagokat látunk
S újra útnak vágunk...

Esküket teszek.
Elmondanám neked,
Amit nem lehet,
De a néma kötelek
Síromig követnek.
S csak fénylenek a fekete szemek...

Minden éjjel útra kelünk,
Hosszan menetelük,
Soha nem nevetünk,
Sírokat keresünk...

Érzem, elveszek.
De tudom, lesznek
Fontosabb helyek.
S a rég halott lelkek
Velem egyek lesznek
S könnyeznek a fekete szemek.

Clair de Lune

Én vagyok arra itt

a sötét nem bánt nem veszi véred
nem mondja utolsó órádat éled
nem vágja beléd karmait
mert én vagyok arra itt

az éjjel nem bánt nem ő haláloed
nem mondja utolsó utadat járod
látod azt most én teszem
véredtől részegen

Craz

Sötét mosoly

Az egész tegnap kezdődött, az „Ezüst” nevű diszkóba mentem pár barátommal és a barátnőmmel, bár a club nem volt egy nagy szám, de úgylát csak poén kedvéért mentünk. Egy órával és tíz kólával később csak Alex és én maradtunk. Alex gyönyörű volt, vörös póló, ami tökéletesen simul a testéhez, szűk farmer, az a „mindent a szemnek” típus, vállig érő fekete haj, mélykék szemek, amit egy kis sminkkel kiemel. A vonásai vékonyak és kecsesek, valódi vadóc. Elkalandoztam? Bocs.

Ilyen vagyok, de úgy látszott nem csak engem varázsoltak el. Alex szépségét ugyanis egy srác úgy nézte, mintha eddig nőt sose látott volna. Én el akartam hajtani, de Alex nem engedte, mellette akaratlanul romantikus lettem, nem akartam kajának látszani, nah, mindegy, a lényeg, hogy félóra csókolózás és egyéb után Alex elment "összeszedni" magát a wc-re.

Gondoltam, addig felmértem a „kukkolót”: fekete póló, farmer, hosszú kabát, te jó ég! Ez a gyerek azt hitte, hogy a Mátrix létezik! Legalábbis nekem ez jutott róla eszembe. Jó, jó tudom, hogy az arca a lényeg, vékony, a szemek besüllyedtek, szőr sehol, a haja rövid tuskés és kék! Kinek van még ilyen ciki haja? Már bocs.

Aztán észrevettem, a tekintetünk találkozott az arcán megjelent valami mosoly, valami gonosz mosoly vagy mi, tudod olyan sötét mosoly. Aztán Alex megfogta a vállam, és azt mondta menjünk. Amikor felvettem a kabátom újra oda néztem, de a srác már nem volt ott.

Hazakisértem Alexet, kéz a kézben, ahogy azt kell. Én busszal akartam menni, de ő erősködött, hogy a teliholdas éjszaka olyan „romantikus”, ettől a szótól ellágyultam, különben is tudtam, hogy ha nem egyezem, bele az egész randi tönkremegy, és így legalább később kell elengednem őt. Említettem már, hogy milyen romantikus leszek mellette? Na, mindegy.

Megérkeztünk, megcsókolt, majd lassan felsétált a kapuba, én meg örömtáncot jártam. Ő pedig nézte, végignézte, amíg el nem tűntem a látóhatáron, egy apró mosoly mindig megjelent az arcomon. Jó, jó tudom a lényegre!

Ahogy sétáltam a villamoshoz magamba morogtam, hogy a srákok megint engem fognak szívatni, hogy még mindig csak itt tartok a csajjal, bezzeg ők már... Ekkor morgást hallottam, egy nagy kutya volt, akkora, mint egy farkas, akaratlanul elkezdtem futni. Futottál már az életedért? Hallod a szíved dobogását, fel sem fogod a körülötted lévő világot, iszonyú érzés, nem kívánom senkinek.

Tudtam már, csak egy sarok és itt a villamos és megmelegültem! Az agyam azonnal bekapcsolt és elkezdtem gondolkodni: mi van, ha nincs ott senki, akkor, mi ha lesz? Mit kell tenni, ha egy kutya kerget? 1. Ne fuss! 2. Ne nézz a szemébe! 3. Ne lássa, hogy félsz tőle! Na, ezt már baszhattam.

De láss csodát, ott volt egy villamos, még soha nem örültem ennyire ennek a tragacsnak, aztán hallottam az ajtót záróripot, még épp hogy beugrottam az ajtón akaratlanul, leestem egy székre, és csak lihegtem.

Lassan a lihegést felváltotta a gondolatok áradata, tényleg akkora volt az a kutya? Tényleg olyan simán lefuttottam? Lehet, hogy csak játszott velem? Bár amikor felugrottam, nem láttam senkit, mégis amikor újra felnéztem és megláttam azt a srácot a klubból, elindult felém és újra láttam azt a gonoszszágot, azt a sötét mosolyt!

- Innen ismerem a sztorit, a sofőr talált meg összeverve és széttépve - mondja a rendőr közönnyel, pedig mikor meglátott, majdnem szívrohamot kapott. - És ez az utolsó emléked?

- Igen. Ez benne az érdekes - válaszolom nyugodtan, pedig az említésétől is feláll a szőr a hátamon, de nem akarok gyengének tűnni.

- Azt hogy érted, hogy „érdekes”? - kérdi meghökkenve.

Én a Holdra nézek, és veszek egy mély levegőt. Válaszolok:

- Emlékszem a sofőr „ne halj meg kölyök!” ordítására. Anyámra, ahogy a mai fiatalságot szidja, a dokira, ahogy nyugtatja. Alexre, ahogy sír az ágyamnál, a haverokra, amikor megígérik neki, hogy megtalálják a csávót és bosszút állnak, de egy rohadt képet sem látok a fejemben a verésről!

Eközben a sok emléktől elkezdek könnyezni, úgy teszek, mintha észre se venném. A rendőr kedvesen megkérdi, hogy folytassuk később?

- Nem, később sem lesz szebb emlék, folytassuk.

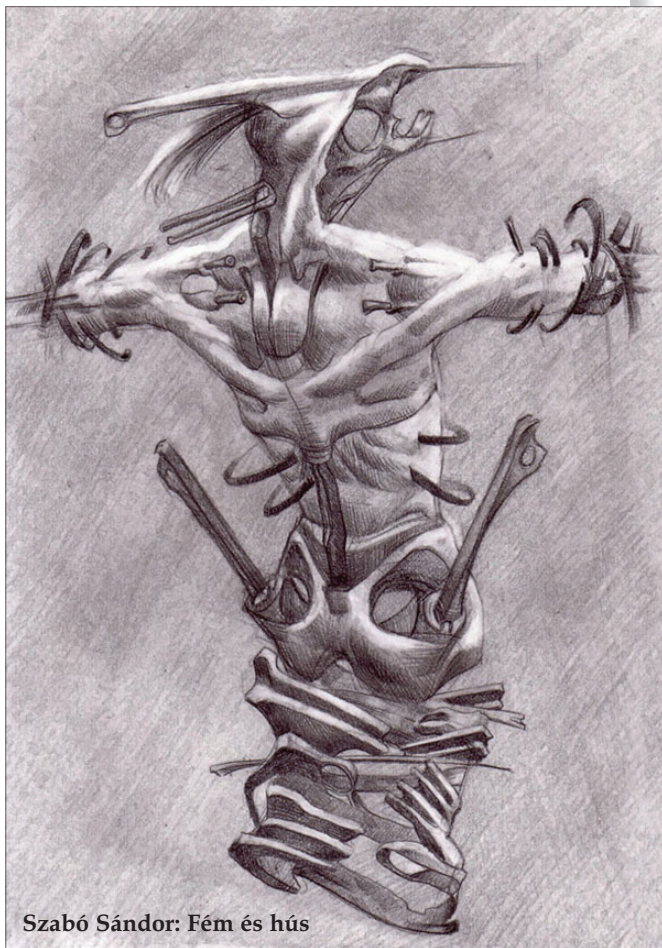
- Akkor behívom a grafikusot, ha akarod.

Én csak bólintok és újra a Holdra nézek. Alexet látom amint rám mosolyog, hallom, hogy nyílik az ajtó, nem nézek oda. Furcsa, de most nem érdekel, hogy ki az. Csak Alex szemeit látom magam előtt és végre megértem. Élek! Ez egy kész csoda, élek! Zajt hallok az ajtó felől, mintha valaki bezárná, méghozzá a grafikus!

- Mi folyik itt? - kérdem a rendőrt, de nem válaszol. A grafikus, hisz be sem mutatkozott! Nincs is kint a névkártyája! A grafikus... a grafikusnak kék haja van.

Újra az a sötét mosoly...

Zspider

Szabó Sándor: Fém és hús

SDI

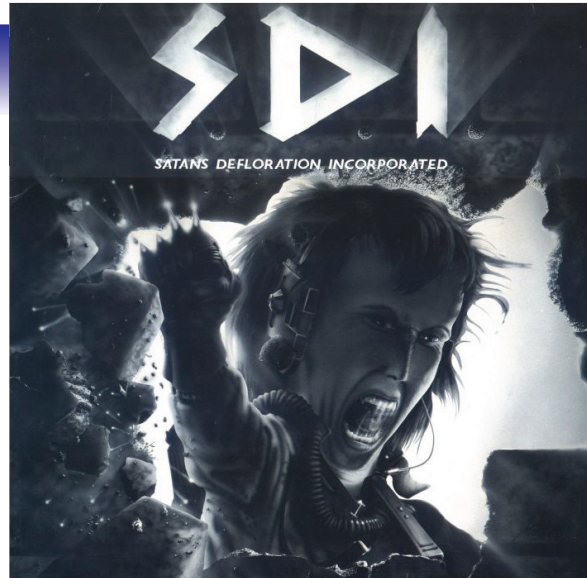
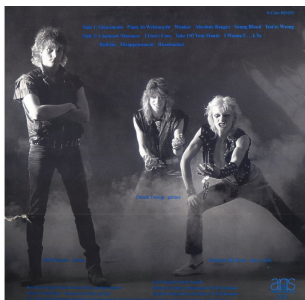
avagy: Satanas Defloration Incorporated,
netán: Strategic Defense Initiative?

Régóta tervezem, hogy visszatérek a zenerovatba, melyet kissé hanyagoltam mostanában. Több zenekar is van a tar-solyomban lehetséges jelöltként, amelyekről érdemes lenne írni. Persze ezek személyemből kifolyólag a 80-as, 90-es évek érdekes muzsikái. A novemberi történelmi évfordulóban szereplő névazonosság-névrokonság most eldöntötte a dolgot. A zenerovatban a nyugatnémet SDI együttest mutatom be. Az amerikai „Csillagháborús program”, ahogy népszerű nevén futott Reagan elnök kezdeményezése, angol rövidítése szintén SDI! Bár az első album teljes címe nem hagy kétséget az eredeti szándék felől (mely illeszkedik a korszak trendjébe), a következő lemezük, az 1987-es, Sign of the Wicked, Flight című művének intrója már direkt célzás a rakétaelhárító programra...

Az SDI zenéjével szokás szerint egy agyonmásolott kazettafelvételen találkoztam először a 80-as évek végén. Akkoriban a Running Wild, Accept, Metallica és ezekhez hasonló zenék ideje volt, bár a változás már közeledett. A mai zenei képlet még csak az előjeleknél tartott. A Speed és a Grindcore felfutóban volt, a Death metal új hullámát még senki sem sejtette...hogyan a Black metal szenzációs, műfajokat magába olvasztó cunamijáról már ne is beszéljek. Ebben a közegben, ahol a magyar országon a legkeményebb metalt a korabeli Pokolgép játszotta, az SDI és a többiek kellemes hözöngő zenének számítottak. Az első találkozás a Satanas Defloration Incorporated (1986) című albumuk volt.

Megkérdeztem Bocskay Csaba barátomat is az SDI-al kapcsolatban, már csak azért is, mert az ...Incorporated-et ő másolta nekem is át. Úgy emlékezett, a Sípós fivérek hozták be Szentesre ezt a muzsikát, és neki is odaadták. Attól kezdve egyre jobban elharapódzott az örület. Az olyan szerzemények, mint a Quasimodo, akár az I wanna F...you!, már elsőre mély benyomást tettek. A zene erősen heavy metalos, de speed elemekkel. A Quasimodo az album első szösszenete, a torzszülött mély értelmű kinyilatkozásával. Lehengerlő, impulzív kezdés, középtempós, húzós metal. A folytatás hasonlóképp. A hagyományos metal struktúra elsősorban a dobmarkán érhető tetten, a gitár már speed-es, nyivákolós. A rekedt, karistolós vokál és az apró hangpoénok a kor divatjának megfelelően alakítják a lemez hangulatát. A You're wrong a maga 5 perces terjedelmével megtestesíti a klasszikus heavy metalt, az anyag egyik legkomótosabb dala. Egyébként a szintén nyugatnémet Destruction hangzására is rimel a lemez. Az I wanna F... után következő Bullshit a mindössze 5 mp-jével csak egy kocsmai hördülés, míg a Disappointment, nagyon is igényes, kiállással tarkított metal. A Bloodsucker szinte filozofikus, léptető. Az első benyomás nagyon pozitív lett, noha a kazetta nem volt éppen „lézer” minőség.

A Sign of the Wicked már „múrosos” kazettán került elém. Azért a zárójel, mert ezek nagyüzemben hamisított „múrososok” voltak, TDK, RAKS és SONY márkájú kazettákra. Potom 300 forintért lehetett kapni őket. Csaba felidézt egy házibulit, ahol az SDI tarolt, az olyan számaival, mint a Panic in Wehrmacht, és knoc out-olta pl. a Krokus nevű csapatot. Erről meg nekem is eszembe jutott egy másik házi-

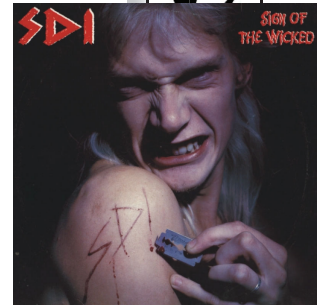
buli, Budapesten. Erre egy három napos ott tartózkodás végén került sor, Kreator és Pokolgép koncertek után. Ezen a zártkörű rendezvényen láttam egy Satanas Defloration Incorporated műsoros kazettát... azóta se! Most azért nincs zárójel, mert ez valódi volt!

Az SDI zenéjének sikere természetesen mindenféle járulékos dologgal járt. A refrének üvöltözése és SDI sapka viselése is ilyen volt. A Sípós testvérek azonban továbbmentek, igazi fanatikusként leutánozták a Wicked borítóját, ugyanúgy borotvapengével a vállukba karcolták az SDI feliratot! Pötytyet tetszett neki a muzsika... nem nagyon!

Vissza a Sign of the Wicked-re. Ezen az anyagon már egyértelmű a speed-es hatás és a zenei továbblépés. A ...wicked nagy népszerűsége tett szert a zenét hallgató korabeli ifjúság körében, én is sokat nyüstöltem. Gyorsabb mint az ...Incorporated, és szerintem egyértelműbb a metallicás hatás. A Comin' Again, az album nyitódala 9 perc 20 másodperc! Az SDI-Megamosh a tempó, tempó, tempó! Igazi korabeli tánczene. Már a dob is „lakodalmas”, így hívtuk a gyors tatamot. Az ütemes: mosh, mosh, mosh kiáltozás a mosh-hc műfajok hódító útját jelzik. Az Alcohol című szerzeményt szerintem nem kell külön méltatni, szeszfilozófia és pogo. A nyitódalt követően egymást követik az igazi koncertszámok, amikre a lelkes közönség összegubancolódhatott az arénában. A Long way from home is olyan tekerős, dinamikus és a kiállás akkorát húz rajta, hogy szerintem ma is megállja a helyét. A killer's confession úgy vélem, egy akkortájt futó filmet, a „gyilkosságba öltözve” címűt „énekl” meg. E sűrű ritmusok mellett azonban többször akad lélegzetvételnyi szünet, kiállás, ciráda. Ezekre szüksége is volt a tomboló közönségnek. Az album legnépszerűbb dala kétségtelenül a Flight. A kezdésnek egy „kelet-európai” halandzsza hírek ad derüt. A bűvös „Moskau” szó és Gorbacsov neve teszi egyértelművé, hogy hírek-paródiát hallunk. Az SDI elhangzása itt nyer új, korabeli aktuálpolitikai értelmet. A szó többször elhangzik, mindannyiszor bereccsent a gitár, aztán kegyetlen tekerés kezdődik. Van egy rész ezután, ahol a zenekar megosztja gondolatait hallgatóival. Ez alatt lehet pihenni. És folytatódik a hajcihő!

Hatalmas élvezetet jelentett, amikor a régi, padlót fogott kazeti után digitális minőségben is megszereztem. Nem hiszem, hogy meglepetés lesz, ha elárulom, a Flight-ot hallgattam meg legelőször...

Homoergaster

Command & Conquer: Tiberium Wars

Nemrég vettem kezembe Keith R. A. DeCandido könyvét, a Command & Conquer: Tiberium Wars-t. A mű a hasonló című számítógépes játék alapján készült, mely nagy nép-szerűsége miatt a stratégiai játékokat kedvelők körében. Nem ez az első eset, hogy egy sikeres játék alapján könyvet adnak ki: példának okáért a Starcraft, a Warcraft, a Diablo és a Resident Evil sorozatok története is helyet kapott már a Gutenberg-galaxisban. Ha megnézzük DeCandido munkásságát, akkor láthatjuk, hogy ő már gyakorlott alkotó ebben a témában: többek között a World of Warcraft és a Starcraft világában játszódó történetek szülőatyjaként is tisztelhetjük. Az ilyen jellegű történetek néha elég laposak, és inkább a világ neve adja el őket, ám DeCandido – a Starcraft Ghost: Nova-hoz hasonlóan – érdekes, olvasmányos művet adott ki kezéből, amelyet akár önmagában, a C&C háttér nélkül is érdemes lenne végigolvasni.

A C&C: Tiberium Wars története egy közel-jövőbeli Földön játszódik, amelyet megtámadott egy zöld színű, kristályos idegen anyag, a Tiberium. A Tiberium egyszerre lehet áldás és átok: energiát lehet belőle nyerni, ám a földi életet elpusztítja.

„Ötvenkét évvel ezelőtt Olaszországban, a Tiberis folyóban különös anyagra bukkantak. Ez a bizonyos nap és az 1995-ös esztendő örökre megváltoztatta a világot, és sajnos nem jó értelemben. Az anyag, amelyet a tudósok Tiberiumnak neveztek el, az évek során domináns erővé fejlődött a Föld nevű bolygón, gyakorlatilag az egész világra áterjedt, átalakította a környezetet, és... nyugodt szíjjel kijelenthetjük: mindent tönkretett és elpusztított, ami az útjába került.”

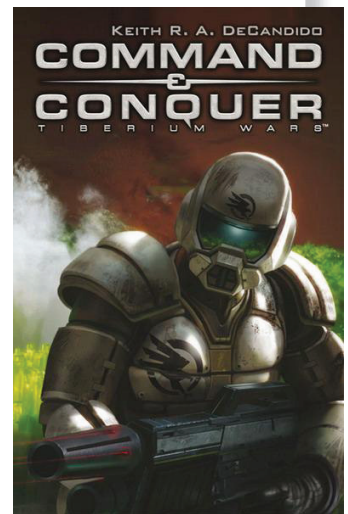
A Földet a Tiberium-fertőzöttség fokától függően kék, sárga és vörös zónákra osztották: a kék és sárga zónák még élhetőek, bár itt sem veszélytelen az emberek élete, a vörös zónák pedig teljesen lakhatatlanok. Ebben a világban két hatalmas erő feszül egymásnak:

a Tiberiumot isteni áldásként tisztelő Nod Testvériség és az emberiség érdekeit szem előtt tartó GDI, azaz a Global Defense Initiative. Az emberiség régi hagyományainak megfelelően a két szervezet nem a közös probléma megoldásáért küzd, hanem elsősorban egymás – ideológiai alapokon nyugvó – pusztításával vannak elfoglalva.

A könyv a két főszereplő, Annabella Wu és Ricardo Vega először két szalon futó, majd egy közös szalaba összeérő történetén keresztül mutatja be a hosszú évek óta tartó Tiberium-háború egy szakaszát. Annabella Wu újságíró, aki először a sárga zónában élő emberek életét mutatja be a kék zónák nézőközönségének, majd a harci cselekmények kiszélesedésével haditudósítói szerepét folytatja pályafutását. Ricardo Vega pedig katona, aki hősként tisztelt édesapja nyomdokaiba lépve a hadsereg tagjaként küzd a GDI elleneségeivel szemben. Az újságíró tolmácsolásában megismerhetjük a Command and Conquer nem épp kellemes világát, a ranglétrán villámgyorsan haladó Ricardo Vega pedig az izgalmas akciót szállítja az olvasó számára. A történet talán egy kicsit emlékeztet a Starship Troopers-re, ám ettől függetlenül érdemes elolvasni a könyvet, aki szereti ezt a stílust, várhatóan jól fog szórakozni. A könyv teljes egészét alkot, magában is élvezhető a történet, ám mégis a sokat mondó „folytatása következik” sossal zárul: kíváncsian várjuk a következő részt.

Kapitány

A könyv egy példányát a Tuan Kiadó bocsátotta rendelkezésünkre, ezúton is köszönjük.

Idén, december 11-én, szombaton,
immáron harmadik alkalommal kerül megrendezésre az

EGY FANTASZTIKUS NAP

című, főleg a fantasy szerelmeseinek szóló rendezvény
Budapesten, a Sárkánytűzben (Ferenc krt. 40.).

A LIDÉRCFÉNY OTT LESZ. ÉS TE?

A Lidércfény a rendezvény hivatalosan felkért médiatámogatója.

 Elf vérrel holdagassal
 www.amnoria.hu